

[Valbak.]

lægevæsen osv. fuldt ud kunne erstatte særfor sorgen. Særfor sorgen indrettede sig derefter på at tage dette hensyn, og den senere bestemmelse i forsorgsloven, den, vi ser på i dag, var efter ordlyden tænkt som en udfyldningsparagraf for de tilfælde, hjertesygdomme osv., som ikke er omfattet af særfor sorgsbestemmelserne.

Jeg har en fornemmelse af, at denne arbejdsdeling ikke helt kan holde og nok heller ikke bør holde. Forholdet er jo det, at medens § 73 er subsidiaer i forhold til særfor sorgen, så går udviklingen i en retning, der vil gøre det fornuftigt at bytte rundt på dette forhold. Det almindelige sygehøvs væsens udbygning overalt trækker i den retning. Folkeskolens stigende ønske om og vilje til at tage sig af de handicappede ligeledes. Jeg vil derfor spørge ministeren, om ikke sandsynligheden taler for, at vi senere må have givet bestemmelsen i § 73 en anden vægt i forhold til særfor sorgen. Jeg forestiller mig selv, at tidspunktet nok kunne være inde, når vi får de større kommunale enheder og regioner til at administrere en mere almindelig ordning.

Vi er i mit parti tilfredse med forslaget om, at § 73 ændres fra en trans-til en retsbestemmelse. Ved at afholde merudgiften for alle stiller vi forældre, der beholder det handicappede barn hos sig, økonomisk lige med forældre, der ikke har børn med udgiftkrævende lidelser, ganske som man jo har gjort det inden for andre lovgivningsområder i de senere år, f. eks. inden for revalideringslovens område.

For nogle år siden ophævedes indtægtsgrenser for forskudsvis udbetaling af børnebidrag til ugiftes og forhen giftes børn. Jeg ved, at mange, navnlig enker, følte det som en uretfærdighed, at indtægtsgrenserne fortsat gjaldt for dem. Det havde ikke rigtig gennemslagskraft at fremføre formelt uangribelige synspunkter som, at det offentlige jo i det første tilfælde kun foretager et udlæg og kan gøre sig håb om at få pengene ind igen. Realiteten er jo, når alt kommer

til alt, at der i begge tilfælde er tale om dobbeltforsørgere, og de har jo lige stort behov for støtte, hvad enten barnet er faderløst eller er skilsmissebarn. Vi kan derfor kun hilse med tilfredshed, at den formelle skranke falder, sådan at det offentlige i fremtiden helt og fuldt træder i afdødes sted inden for de økonomiske rammer, som til enhver tid afstikkes.

Vi anbefaler hurtig behandling og vedtagelse.

Kurt Brauer: Socialudvalgsmedlemmer landet over vil vide at glæde sig over de administrative forenklinger, der kan blive en følge af disse lovændringer, som vi har til behandling i dag. Jeg siger udtrykkelig „kan“, for man risikerer jo altid med den slags sager, at det går som i England, hvor rygtet vil vide, at koloniministeriet var aldrig større, end da landets kolonier var blevet frigjort. Lad os håbe, at de mange, der i dag er beskæftiget med beregningen og kontrollen af disse indtægtsgrenser overholdelse, virkelig kommer til at beskæftige sig med andre ting. Guderne skal vide, at behovet for arbejdskraft er stort nok.

Før at give et billede af, hvad det i grunden er, vi kommer af med ved denne lovændring, vil jeg tillade mig at læse højt den gældende lovs § 36, stk. 2, der handler om administrativ frihedsberøvelse. Der står i den:

„Betaler forsørgeren ikke den ham således pålagte foreløbige betaling eller det bidrag, der endeligt måtte være pålagt ham i henhold til § 33, skønt han må antages at være i stand hertil, kan det sociale udvalg straks lade ham indlægge i et forsorgshjem, om fornødent på lukket afdeling, hvor han kan forblive, indtil betalingen er erlagt eller der er opnået skilsmisse, dog ikke ud over 3 måneder.“

Det er hårde ord, og selv om jeg vel ved, at paragraffen ikke har været strengt anvendt i lang tid, kan jeg ikke dy mig for at sige, at denne paragraf minder mig om de tider, hvor man sendte folk på galejerne